

[Statsministeren.]

Handelsministeriet, ved den Undersøgelse, som for nogle Aar siden fandt Sted ved den saakaldte Sparekommission, som omhyggeligt undersøgte baade Sagernes Antal og Art i hvert Ministerium og afgav en omfattende Betænkning, der indeholder Oplysning i saa Henseende, og af hvilken det absolut fremgaar, at det var en Myte, at der intet var at bestille i Handelsministeriet.

Dernæst vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller med Hensyn til dette Brev, han altsaa ikke kan slippe, om de 20 000 Kr.: Jeg har ikke nogen Interesse af og kan ikke have nogen Interesse af at lede dette Interview frem, han gentagne Gange taler om. Men hvad jeg naturligvis har sagt ved den paagældende Lejlighed i en telefonisk Udtalelse til et Blad, er, at hvis jeg havde set det Brev, havde jeg set, at denne Underskrift: Efter Bemyndigelse, var falsk, og saa maatte jeg have været mistænksom med Hensyn til, hvorfor dette Brev forelaa. At jeg skulde have været klar til dermed at opdage, at Arendrup havde stjaalet 1/2 Mill. Kr., har jeg virkelig aldrig hverken sagt eller tænkt.

Saa sagde det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, at det, man maatte forlange, var, at man havde en almindelig kontormæssig Ordning; hvis man havde haft en almindelig kontormæssig Ordning i dette Ministerium og Revision, var det hele blevet opdaget for længst. Fuldkommen rigtigt, fuldkommen rigtigt! Men det er det ærede Medlem Hr. Christmas Møllers Parti, der har indstiftet den Ordning, der eksisterer. Det er ved Resolution med en Højreministers Underskrift fastslaaet, at Revision ikke maa finde Sted, at Revision kun kan finde Sted efter særlig, ny Resolution. Og da vi paa et Tidspunkt i 1924 eller allerede tidligere, i den Kommission, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard i sin Tid havde nedsat, blev opmærksom paa, hvor lidet forsvarlig hele Ordningen var i Statsadministrationen, har vi altsaa været medvirkende til at hidføre de kontormæssige Forhold, og den Revision, som altsaa i hvert Fald i Fremtiden forhaabentlig vil kunne udelukke Gentagelser af, hvad der nu har foreligget.

Nu sagde det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal før, at al denne Tale om Regnskab og Revision kunde være godt nok, det skulde man naturligvis have; men det var ikke nok, det var Mændene, det kom an paa. Og det har det ærede Medlem naturligvis i og for sig Ret i. Om man end i Sta-

ten som i private Virksomheder har nok saa god Revision og Orden i Tingene, er der altid en eller anden Tyveknægt, der kan slippe gennem Naaleøjet alligevel. Og jeg tør heller ikke forsværge, at det ikke kan ske. Det er Mændene, det kommer an paa. Det gælder altsaa om at have hæderlige Folk, og ingen kan væge sig imod, at det ikke holder Stik, at man altid faar dem. Det har man set. Det er ikke mig, der har ansat Kontorchef Arendrup, det er andre, der har Æren og Ansvaret derfor — det er utvivlsomt sket i god Tro —, og Kæltringen gik i 20 Aar i Handelsministeriet og stjal, i hvert Fald i de 10 Aar, 50 000 Kr. om Aaret.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal og senere ogsaa det ærede Medlem Hr. Christmas Møller beklagede sig over, at Sagen var blevet gjort politisk, ved at mit Partis Ordfører havde foreslaaet en Dagsorden, en Dagsorden, jeg med det samme kan give min og Ministeriets Tilslutning. Det forstaar jeg nu ikke. Jeg forstaar i det hele taget ikke den Skelnen mellem politisk og ikke-politisk, for hvad, de Herrer driver jo Politik her hver Dag. Hvad er vi her for andet? Hvorfor saa blive indigneret over, at en Sag faar en politisk Karakter?

Vi har imidlertid ikke tilsigtet at gøre den politisk hverken i den ene eller i den anden Forstand. Jeg maa nok sige, at de, der har hørt Ordføreren for Forespørgerne i Dag, kunde dog ikke, hvis de da vil være ærlige, i mindste Maade være i Tvivl om, at det var det politiske Stød, der skulde ydes af ham, og at det udelukkende gjaldt om at komme Ministeriet til Livs efter den Indledning, og efter hvad vi nu ogsaa siden har forstaaet. Og ogsaa den sidste Tale, det ærede Medlem Hr. Axel Dams! Det var en smuk upolitisk Tale, han holdt, ikke sandt? Han understregede rigtigt, hvor udpræget upolitisk han ønskede det skulde være.

Ogsaa det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal og det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har i Virkeligheden i deres sidste Taler aabenbaret, at det, det gjaldt om for dem, var at holde denne Sag varm, endelig ikke at faa den ud af Verden, ikke faa nogen Afgørelse paa den; saa kunde man bruge den ved enhver Lejlighed, naar man savnede Stof til Overfald paa Ministeriet, og sige: Arendrup-Sagen og spørge: Hvornaar bliver Sagen om Arendrup sluttet? Det vilde være herligt i de kommende 3—4 Aar at kunne fortsætte paa en saadan upolitisk Linie, ikke sandt?

Men vi er da ogsaa en Slags Mennesker, og vi har nu den Opfattelse, at denne Sag som enhver anden Sag paa et eller andet